

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

20 marca 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 086/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 086/02	Sprawa C-27/16: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – Angel Marinkov/Predsedatel na Darzhavna agentsia za balgarite v chuzhbina (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Dyrektywy 2000/78/WE i 2006/54/WE – Zakres stosowania – Oczywista niedopuszczalność – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Wprowadzanie w życie prawa Unii – Brak – Oczywisty brak właściwości)	2
2017/C 086/03	Sprawa C-345/16: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 29 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège – Belgia) – Jean Jacob, Dominique Lennertz/État belge (Odesłanie prejudycjalne – Kontekst faktyczny i prawny sporu w postępowaniu głównym – Brak dostatecznych wyjaśnień – Oczywista niedopuszczalność – Artykuł 53 ust. 2 – Artykuł 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem)	3

2017/C 086/04	Sprawa C-379/16 P: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 24 listopada 2016 r. – European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA, Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Zamówienia publiczne na usługi — Tworzenie i utrzymanie oprogramowania — Błędna wykładnia argumentów i przeinaczenie dowodów przedstawionych przez drugą stronę postępowania przed Sądem)	3
2017/C 086/05	Sprawa C-484/16: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 13 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Taranto – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Antoniowi Semerarowi (Odesłanie prejudycjalne — Oczywisty brak właściwości — Artykuł 53 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Dyrektywa 2012/29/UE — Artykuł 2 ust. 1 lit. a) — Normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 49, 51, 53 i 54 — Przesłanie zniewagi — Zniesienie przez ustawodawcę krajowego występkę zniewagi — Brak powiązania z prawem Unii — Oczywisty brak właściwości Trybunału)	4
2017/C 086/06	Sprawa C-522/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 7 października 2016 r. – A/Staatssecretaris van Financiën	4
2017/C 086/07	Sprawa C-564/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 9 września 2016 r. w sprawie T-159/15, Puma SE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 7 listopada 2016 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej	5
2017/C 086/08	Sprawa C-631/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland (Niderlandy) w dniu 7 grudnia 2016 r. – X BV/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Rotterdam Rijnmond	6
2017/C 086/09	Sprawa C-634/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 28 września 2016 r. w sprawie T-476/15, European Food SA/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 7 grudnia 2016 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej	7
2017/C 086/10	Sprawa C-637/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 9 grudnia 2016 r. – Florian Hanig/Société Air France SA	8
2017/C 086/11	Sprawa C-644/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 15 grudnia 2016 r. – Synthon BV/Astellas Pharma Inc.	9
2017/C 086/12	Sprawa C-648/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Reggio Calabria (Włochy) w dniu 16 grudnia 2016 r. – Fortunata Silvia Fontana/Agenzia delle Entrate – Direzione provinciale di Reggio Calabria	10
2017/C 086/13	Sprawa C-651/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa) w dniu 19 grudnia 2016 r. – DW/Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra	10
2017/C 086/14	Sprawa C-652/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova, Rauf Emin Ogla Ahmedbekov/Zamestnik-predsedateł na Dyrzawna agencija za bezancite	11
2017/C 086/15	Sprawa C-660/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 21 grudnia 2016 r. – Finanzamt Dachau/Achim Kollroß	12

2017/C 086/16	Sprawa C-661/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 21 grudnia 2016 r. – Finanzamt Göppingen/Erich Wirtl.	13
2017/C 086/17	Sprawa C-672/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugalia) w dniu 29 grudnia 2016 r. – Imofloresmira — Investimentos Imobiliários, S.A./Autoridade Tributária e Aduaneira	14
2017/C 086/18	Sprawa C-676/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 27 grudnia 2016 r. – CORPORATE COMPANIES s.r.o./Ministerstvo financí ČR	15
2017/C 086/19	Sprawa C-677/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 33 de Madrid (Hiszpania) w dniu 29 grudnia 2016 r. – Montero Mateos/Agencia Madrileña de Atención Social de la Consejería de Políticas Sociales y Familia de la Comunidad Autónoma de Madrid	15
2017/C 086/20	Sprawa C-679/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 30 grudnia 2016 r. – A	16
2017/C 086/21	Sprawa C-9/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 9 stycznia 2017 r. – Maria Tirkkonen	17
2017/C 086/22	Sprawa C-15/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 13 stycznia 2017 r. – Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp./Rajavartiolaitos	17
2017/C 086/23	Sprawa C-25/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 19 stycznia 2017 r. – Tietosuojavaltuutettu	19
2017/C 086/24	Sprawa C-33/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okrajno Sodišče Pliberk (Austria) w dniu 23 stycznia 2017 r. – Čepelnik d.o.o./Michael Vavti	20
2017/C 086/25	Sprawa C-72/16: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Queen’s Bench Division (Administrative Court) – Zjednoczone Królestwo) – The Queen, na wniosek Prospector Offshore Drilling SA i in./Her Majesty’s Treasury; Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs . . .	21
2017/C 086/26	Sprawa C-148/16: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 6 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – Riksåklagaren/Zenon Robert Akarsar	21
2017/C 086/27	Sprawa C-159/16: Postanowienie Prezesa pierwszej izby Trybunału z dnia 6 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – postępowanie wszczęte przez Starptautiskā lidosta „Rīga” VAS, przy udziale Konkurences padome	22
2017/C 086/28	Sprawa C-282/16: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 25 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien – Austria) – RMF Financial Holdings Sàrl/Heta Asset Resolution AG	22
2017/C 086/29	Sprawa C-394/16: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – FMS Wertmanagement AöR/Heta Asset Resolution AG	22

Sąd

2017/C 086/30	Sprawa T-92/11 RENV: Wyrok Sądu z dnia 18 stycznia 2016 r. – Andersen/Komisja (Pomoc państwa — Transport kolejowy — Pomoc przyznana przez władze duńskie na rzecz przedsiębiorstwa publicznego Danske Statsbaner — Umowy o świadczenie usług publicznych w zakresie kolejowego transportu pasażerów między Kopenhagą a Ystad — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym pod pewnymi warunkami — Stosowanie przepisów prawa materialnego w czasie — Usługa w ogólnym interesie gospodarczym — Oczywisty błąd w ocenie)	23
2017/C 086/31	Sprawa T-646/13: Wyrok Sądu z dnia 3 lutego 2017 r. – Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe/Komisja [Prawo instytucjonalne — Europejska inicjatywa obywatelska — Ochrona mniejszości narodowych i językowych oraz wzmocnienie różnorodności kulturowej i językowej w Unii — Odmowa rejestracji — Oczywisty brak uprawnień ustawodawczych Komisji — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 4 ust. 2 lit. b) i art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 211/2011]	24
2017/C 086/32	Sprawa T-509/15: Wyrok Sądu z dnia 3 lutego 2017 r. – Kessel medintim/EUIPO – Janssen Cilag (Premeno) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Premeno — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy Pramino — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Decyzja wydana w wyniku stwierdzenia przez Sąd nieważności wcześniej wydanej decyzji — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]	24
2017/C 086/33	Sprawa T-696/15: Wyrok Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. – Bodegas Vega Sicilia/EUIPO (TEMPOS VEGA SICILIA) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TEMPOS VEGA SICILIA — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Znak towarowy wina, który zawiera oznaczenia geograficzne — Artykuł 7 ust. 1 lit. j) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	25
2017/C 086/34	Sprawa T-16/16: Wyrok Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. – Mast-Jägermeister/EUIPO (Kubki) [Wzór wspólnotowy — Zgłoszenie wzorów wspólnotowych przedstawiających kubki — Pojęcie „przedstawienia umożliwiającego odtwarzanie” — Niedokładność przedstawienia w odniesieniu do zakresu żądanej ochrony — Odmowa usunięcia nieprawidłowości — Odmowa przyznania daty zgłoszenia — Artykuły 36 i 46 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Artykuł 4 ust. 1 lit. e) i art. 10 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 2245/2002]	26
2017/C 086/35	Sprawa T-82/16: Wyrok Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. – International Gaming Projects/EUIPO – adp Gauselmann (TRIPLE EVOLUTION) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TRIPLE EVOLUTION — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Evolution — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	26
2017/C 086/36	Sprawa T-106/16: Wyrok Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. – zero/EUIPO – Hemming (ZIRO) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ZIRO — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy zero — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	27
2017/C 086/37	Sprawa T-196/15 P: Odwołanie wniesione w dniu 24 listopada 2016 r. przez Valérie Annę Gyarmathy od wyroku wydanego w dniu 5 marca 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-97/13, Gyarmathy/FRA	28
2017/C 086/38	Sprawa T-870/16: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2016 r. – Miserini Johansson/EBI	28

2017/C 086/39	Sprawa T-24/17: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2017 r. – LA Superquimica/EUIPO – D-Tack (D-TACK)	30
2017/C 086/40	Sprawa T-40/17: Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2017 r. – Habermas/EUIPO – Here Global (h)	30
2017/C 086/41	Sprawa T-51/17: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2017 r. – Polska przeciwko Komisji	31
2017/C 086/42	Sprawa T-65/17: Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2017 r. – Westbrae Natural/EUIPO – Kaufland Warenhandel (COCONUT DREAM)	32
2017/C 086/43	Sprawa T-476/16: Postanowienie Sądu z dnia 2 lutego 2017 r. – Adama Agriculture i Adama France/ Komisja	33

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 086/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 78 z 13.3.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 70 z 6.3.2017

Dz.U. C 63 z 27.2.2017

Dz.U. C 53 z 20.2.2017

Dz.U. C 46 z 13.2.2017

Dz.U. C 38 z 6.2.2017

Dz.U. C 30 z 30.1.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 8 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – Angel Marinkov/Predsedatel na Darzhavna agentsia za balgarite v chuzhbina

(Sprawa C-27/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Dyrektywy 2000/78/WE i 2006/54/WE — Zakres stosowania — Oczywista niedopuszczalność — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Wprowadzanie w życie prawa Unii — Brak — Oczywisty brak właściwości)

(2017/C 086/02)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Angel Marinkov

Strona przeciwna: Predsedatel na Darzhavna agentsia za balgarite v chuzhbina

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wniesiony przez Administrativen sad Sofia-grad (sąd administracyjny w mieście Sofia, Bułgaria), postanowieniem z dnia 28 grudnia 2015 r., jest oczywiście niedopuszczalny w zakresie, w jakim dotyczy dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, a także dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy, aby udzielić odpowiedzi na zadane pytania, w zakresie, w jakim dotyczą one art. 30 i 47 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 29 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège – Belgia) – Jean Jacob, Dominique Lennertz/État belge

(Sprawa C-345/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Kontekst faktyczny i prawny sporu w postępowaniu głównym — Brak dostatecznych wyjaśnień — Oczywista niedopuszczalność — Artykuł 53 ust. 2 — Artykuł 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem)

(2017/C 086/03)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jean Jacob, Dominique Lennertz

Strona pozwana: État belge

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Liège (Belgia) postanowieniem z dnia 9 czerwca 2016 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 24 listopada 2016 r. – European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA, Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa C-379/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Zamówienia publiczne na usługi — Tworzenie i utrzymanie oprogramowania — Błędna wykładnia argumentów i przeinaczenie dowodów przedstawionych przez drugą stronę postępowania przed Sądem)

(2017/C 086/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA, Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (przedstawiciele: C.N. Dede i D. Papadopoulou, dikigoroï)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: N. Bambara, pełnomocnik)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w pozostałym zakresie oddalone.

2) European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA i Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 z 22.8.2016.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 13 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Taranto – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Antoniowi Semerarowi

(Sprawa C-484/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Oczywisty brak właściwości — Artykuł 53 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Dyrektywa 2012/29/UE — Artykuł 2 ust. 1 lit. a) — Normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 49, 51, 53 i 54 — Przesłstwo zniewagi — Zniesienie przez ustawodawcę krajowego występku zniewagi — Brak powiązania z prawem Unii — Oczywisty brak właściwości Trybunału)

(2017/C 086/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Taranto

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Antonio Semeraro

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Taranto (sędzię pokoju w Tarence, Włochy) postanowieniem z dnia 2 września 2016 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 428 z 21.11.2016.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 7 października 2016 r. – A/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-522/16)

(2017/C 086/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

1. Czy wykładni art. 62 kodeksu celnego ⁽¹⁾ w związku z art. 205, 212, 216, 217 i 218 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego ⁽²⁾ oraz z postanowieniami rozporządzeń (EWG) nr 2777/75 ⁽³⁾ i (WE) nr 1484/95 ⁽⁴⁾ należy dokonywać w taki sposób, że do danych wymienionych w art. 201 ust. 3 akapit drugi kodeksu celnego, na podstawie których dokonywane jest zgłoszenie celne, należą również dokumenty, wymienione w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1484/95 wymagane przy przedłożeniu organom celnym?

2. Czy wykładni art. 201 ust. 3 akapit drugi kodeksu celnego należy dokonywać w taki sposób, że jako osobę odpowiedzialną należy traktować także osobę fizyczną, która nie tylko ani sama nie dokonała faktycznie opisanej w tym akapicie czynności (dostarczenia danych wymaganych do sporządzenia zgłoszenia celnego), ani nie może jej być jako zarządcy spółki zarzucane dokonanie tej czynności, lecz która miała ścisły i świadomy udział w koncepcji i późniejszym utworzeniu struktury spółek i przepływów handlowych, w ramach których (za pośrednictwem innych osób) nastąpiło później dostarczenie danych wymaganych dla dokonania zgłoszenia celnego?
3. Czy wykładni postawionego w art. 201 ust. 3 akapit drugi kodeksu celnego warunku „[mimo, że] wiedziały lub powinny były wiedzieć, że dane [wymagane do sporządzenia zgłoszenia są nieprawdziwe]” należy dokonywać w taki sposób, że osoby prawne i fizyczne będące doświadczonymi podmiotami gospodarczymi, nie mogą być pociągnięte do odpowiedzialności z tytułu dodatkowych należności celnych, wynikających z nadużycia prawa, jeśli utworzyły strukturę transakcji w celu uniknięcia dodatkowych należności celnych dopiero wtedy, gdy uznani rzeczoznawcy z dziedziny prawa celnego potwierdzili, że taka struktura jest dopuszczalna prawnie i w aspekcie podatkowym?
4. Czy wykładni art. 221 ust. 4 kodeksu celnego należy dokonywać w taki sposób, że trzyletni termin nie podlega przedłużeniu, gdy po upływie terminu wymienionego w art. 221 ust. 3 zdanie pierwsze kodeksu celnego zostanie stwierdzone, że celne należności przywozowe, należne stosownie do art. 201 kodeksu celnego w efekcie złożenia zgłoszenia celnego na wprowadzenie towarów do swobodnego obrotu ze względu na nieprawdziwe lub niekompletne dane w zgłoszeniu celnym nie zostały już wcześniej nałożone?
5. Czy wykładni art. 221 ust. 3 i 4 kodeksu celnego należy dokonywać w taki sposób, że gdy dłużnikowi celnemu w odniesieniu do zgłoszenia przywozowego wskazana została pozostająca do zapłacenia należność celna, a dłużnik złożył od tego powiadomienia odwołanie w rozumieniu art. 243 kodeksu celnego, organy celne mogą dodatkowo do tego zaskarżonego przed sądem powiadomienia i niezależnie od art. 221 ust. 4 kodeksu celnego w odniesieniu do tego samego zgłoszenia celnego nakładać dodatkowe ustawowe należności celne przywozowe?

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1993, L 253, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego (Dz.U. 1975, L 282, s. 77).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1484/95 z dnia 28 czerwca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady wprowadzania systemu dodatkowych należności celnych przywozowych oraz ustalające dodatkowe należności celne przywozowe w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i uchylające rozporządzenie nr 163/67/EWG (Dz.U. L 145, s. 47).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 9 września 2016 r. w sprawie T-159/15, Puma SE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 7 listopada 2016 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

(Sprawa C-564/16 P)

(2017/C 086/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i D. Botis, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Puma SE

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;

— obciążenie Puma SE kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd nie wziął pod uwagę pozycji Urzędu oraz jego obowiązków w ramach toczącego się przed nim postępowania kontradyktoryjnego, co stanowi naruszenie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ oraz zasady dobrej administracji, uznając, że Puma „należycie powołała się” na trzy wcześniejsze decyzje Urzędu w celu spełnienia obowiązku wykazania renomy znaków towarowych Puma (zasada 19 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 2868/95⁽²⁾). Tym samym Sąd przyjął, że z obowiązku tego można zwolnić się poprzez generalne i niekonkretne powołanie się na dokumenty przedstawione w ramach wcześniejszych postępowań w sprawie sprzeciwu toczących się między innymi stronami – których stronami nie była druga strona w rozpatrywanym postępowaniu.

Ponieważ Urząd nie może ignorować, ale raczej musi przestrzegać prawa drugiej strony do bycia wysłuchaną (art. 75 rozporządzenia nr 207/2009), ustalenia Sądu w sposób nieuchronny zobowiązują Urząd do aktywnego udziału w postępowaniu mającym charakter kontradyktoryjny. Stoi to w sprzeczności z kontradyktoryjną naturą tego postępowania, z odpowiadającym mu obowiązkiem bezstronności Urzędu, oraz z zasadą dobrej administracji.

Po drugie, uznając, że wcześniejsze decyzje Urzędu, na które powołała się Puma, stanowią „praktykę decyzyjną” Urzędu, Sąd błędnie zrozumiał charakter postępowania kontradyktoryjnego oraz pojęcie „renomy” w rozumieniu art. 8 ust 5 rozporządzenia nr 207/2009. Ten podwójny błąd spowodował w rezultacie podwójne naruszenie zasady dobrej administracji.

Z drugiej strony zasadnicze kryteria dla zastosowania w niniejszej – mającej kontradyktoryjny charakter – sprawie orzecznictwa Technopol nie zostały spełnione, ponieważ owo orzecznictwo dotyczące obowiązku Urzędu zbadania z urzędu wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej sprawy odnosi się do postępowania toczącego się bez udziału drugiej strony (ex parte). W każdym razie z uwagi na brak konkretnej „praktyki decyzyjnej” Urzędu odnoszącej się do renomy znaków towarowych Puma, nie można stwierdzić, że istnieje jakikolwiek obowiązek uzasadnienia decyzji o nieuwzględnieniu ustaleń poczynionych we wcześniejszych decyzjach dotyczących znaków towarowych Puma w sytuacji, której dotyczy rozpatrywana sprawa.

Z drugiej strony Sąd nie mógł – bez naruszenia kontradyktoryjnej natury postępowania określonego w art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 – wywieść z zasady dobrej administracji dodatkowego obowiązku po stronie Izby Odwoławczej do wezwania, z własnej inicjatywy, Pumpy do przedłożenia dodatkowych dowodów renomy, jaką według niej mają jej znaki towarowe Puma.

Po trzecie, ustalenia Sądu dotyczące obowiązku Urzędu do wezwania, z własnej inicjatywy, Pumpy do przedłożenia dodatkowych dowodów naruszają też art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 (mającego zastosowanie na podstawie zasady 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95), który znajduje zastosowanie wyłącznie do argumentów stron przedstawionych z własnej inicjatywy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2016, L 79, s. 44; Dz.U. 2016, L 261, s. 10).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland (Niderlandy) w dniu 7 grudnia 2016 r. – X BV/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Rotterdam Rijnmond

(Sprawa C-631/16)

(2017/C 086/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Holland.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X BV.

Druga strona postępowania: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Rotterdam Rijnmond

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 2016/1647 z dnia 13 września 2016 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Wietnamu i wyprodukowanych przez [przedsiębiorstwo A] Ltd. oraz w sprawie wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 ⁽¹⁾ jest ważne?
- 2) Czy rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 2016/1731 z dnia 28 września 2016 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez [przedsiębiorstwo I] Ltd (Chiny) i wykonujące wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 ⁽²⁾ jest ważne?
- 3) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze lub drugie jest przecząca – czy oznacza to, że uiszczone cła podlegają zwrotowi na rzecz skarżących wraz z odsetkami?
- 4) Jeżeli odpowiedź na pytanie trzecie jest twierdząca – w jaki sposób należy obliczać wysokość owych odsetek?

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1647 z dnia 13 września 2016 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Wietnamu i wyprodukowanych przez Best Royal Co. Ltd, Lac Cuong Footwear Co., Ltd, Lac Ty Co., Ltd, Saoviet Joint Stock Company (Megastar Joint Stock Company), VMC Royal Co Ltd, Freetrend Industrial Ltd. oraz jej spółkę powiązaną Freetrend Industrial A (Vietnam) Co. Ltd., Fulgent Sun Footwear Co., Ltd, General Shoes Ltd, Golden Star Co, Ltd, Golden Top Company Co., Ltd, Kingmaker Footwear Co. Ltd., Tripos Enterprise Inc., Vietnam Shoe Majesty Co., Ltd, oraz w sprawie wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14, Dz.U. 2016, L 245, s. 16.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1731 z dnia 28 września 2016 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez General Footwear Ltd (Chiny), Diamond Vietnam Co Ltd i Ty Hung Footgearmex/Footwear Co. Ltd i wykonujące wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14, Dz.U. 2016, L 262, s. 4.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 28 września 2016 r. w sprawie T-476/15, European Food SA/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej, wniesione w dniu 7 grudnia 2016 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej

(Sprawa C-634/16 P)

(2017/C 086/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (przedstawiciel: M. Rajh, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: European Food SA, Société des produits Nestlé SA

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— obciążenie European Food kosztami postępowania poniesionymi przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd nie uwzględnił faktu, że w rozporządzeniach nr 207/2009 ⁽¹⁾ i nr 2868/95 ⁽²⁾ przewidziano dwa rodzaje terminów na przedstawienie dowodów w ramach postępowania przed EUIPO: terminy wskazane w samym prawodawstwie, które nie mogą zatem być przedłużone przez EUIPO; terminy ustalane przez EUIPO w każdym indywidualnym wypadku dla celów sprawnego zarządzania postępowaniem, które mogą być przedłużone na żądanie stron, gdy szczególne okoliczności danego wypadku to uzasadniają. W konsekwencji stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym żaden termin nie ma zastosowania do postępowań w sprawie unieważnienia prawa do znaku dotyczących bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, jest błędne.

Po drugie, Sąd nieprawidłowo zrozumiał znaczenie i skutek art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009. Przepis ten ma zastosowanie do wszystkich rodzajów sporów przed EUIPO i do wszystkich mających zastosowanie terminów, a mianowicie: (i) terminów bezpośrednio określonych w rozporządzeniach nr 207/2009 i nr 2868/95; oraz (ii) terminów określonych przez EUIPO w ramach wykonywania uprawnienia do organizacji prowadzonego przezeń postępowania.

Po trzecie, koncentrując się na akapicie trzecim zasady 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, Sąd nie uwzględnił centralnego aspektu tej zasady wskazanego w akapicie pierwszym tego przepisu, a mianowicie faktu, że Izba Odwoławcza podlega takim samym przepisom proceduralnym jak wydział, który wydał zaskarżoną decyzję. Akapit pierwszy nie ogranicza się do postępowań w sprawie sprzeciwu, lecz ma zastosowanie do wszystkich postępowań, w tym postępowań w sprawie unieważnienia prawa do znaku.

Po czwarte, zaskarżony wyrok narusza art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009: (i) w zakresie, w jakim nie zastosowano tego przepisu do terminów określonych przez EUIPO; oraz (ii) w zakresie, w jakim pozbawiono Izbę Odwoławczą przysługującego jej uprawnienia do rozpatrzenia na mocy art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, czy dowody przedstawione po raz pierwszy powinny zostać uznane za „nowe” – a jeżeli nie – do wykonania uprawnienia dyskrecjonalnego odnoszącego się do dopuszczalności tych dowodów.

Wreszcie, zaskarżony wyrok narusza równowagę między odpowiednimi uprawnieniami proceduralnymi stron, przyznając każdej ze stron postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku bezwarunkowe prawo do przedstawienia wszelkiego dowodu na każdym etapie postępowania przed EUIPO, w tym na etapie postępowania odwoławczego. Powyższe pozbawia stronę pozwaną etapu badania administracyjnego, gdy strona wnosząca o unieważnienie prawa umyślnie nie przedstawia okoliczności faktycznych lub dowodów – lub istotnych materiałów – przed Wydziałem Unieważnień. Ponadto, przyznanie każdej stronie postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku bezwarunkowego prawa do przedstawienia wszelkich dowodów na każdym etapie postępowania jest również niezgodne z zasadami ekonomii procesowej i dobrej administracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. 2009, L 78, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. 1995, L 303, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 9 grudnia 2016 r. – Florian Hanig/Société Air France SA

(Sprawa C-637/16)

(2017/C 086/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Florian Hanig

Strona pozwana: Société Air France SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 zd. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾ należy tak interpretować, że pojęcie „wewnątrzwspólnotowy” rozciąga się także na terytoria, które zgodnie z załącznikiem II do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowią „kraje i terytoria zamorskie”, w stosunku do których obowiązują jedynie uregulowane w części czwartej TFUE szczególne zasady stowarzyszania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 15 grudnia 2016 r. – Synthron BV/Astellas Pharma Inc.

(Sprawa C-644/16)

(2017/C 086/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Synthron BV

Strona pozwana: Astellas Pharma Inc.

Pytania prejudycjalne

- 1) a. Czy art. 6 dyrektywy 2004/48 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku podlegającego zastosowaniu kryterium zasadności wniosku o przedłożenie dowodów należy dokonać rozróżnienia według tego, czy strona, do której kieruje się żądanie przedłożenia dowodów jest (utrzymywanym) podmiotem pokrzywdzonym czy osobą trzecią?
 - b. W razie odpowiedzi twierdzącej na to pytanie, w jakim stopniu różnią się wówczas te kryteria?
- 2) a. W wypadku, gdy w odniesieniu do wniosku o przedłożenie dowodów podnosi się, że prawo własności intelektualnej, na podstawie którego występuje się z żądaniem przedłożenia jest nieważne (albo już nie istnieje), to czy wówczas zasadność tego zarzutu podlega ocenie na podstawie tego samego kryterium, co kryterium obowiązujące w odniesieniu do kwestii wiarygodności utrzymywanego naruszenia (przy założeniu istnienia dochodzonego prawa własności intelektualnej)?
 - b. W razie odpowiedzi przeczącej na to pytanie, w jakim stopniu różnią się wówczas te kryteria?
 - c. Czy przy odpowiedzi na pytania 2a) i 2b) należy dokonać rozróżnienia według tego, czy analizowane prawo własności intelektualnej zostało przyznane po tym, jak zbadano jego ważność (jak np. patent europejski) albo czy powstało ono z mocy ustawy (jak np. prawa autorskie)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. 2004 L 157, s.45)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Reggio Calabria (Włochy) w dniu 16 grudnia 2016 r. – Fortunata Silvia Fontana/
Agenzia delle Entrate – Direzione provinciale di Reggio Calabria**

(Sprawa C-648/16)

(2017/C 086/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Provinciale di Reggio Calabria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fortunata Silvia Fontana

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate – Direzione provinciale di Reggio Calabria

Pytanie prejudycjalne

Czy w części, w której zezwala na zastosowanie VAT do całościowego obrotu oszacowanego zgodnie z metodą indukcyjną przepis włoskiego prawa krajowego wynikający z art. 62e ust. 3 i 62a decreto legge [dekretu z mocą ustawy] nr 331/1993 [zastąpionego] ustawą nr 427 z dnia 29 października 1993 r. jest zgodny z art. 113 i 114 TFUE i dyrektywą 112/2006/WE⁽¹⁾ w zakresie poszanowania prawa do odliczenia i obowiązku przerzucenia podatku i, ogólniej rzecz ujmując, w nawiązaniu do zasady neutralności i przeniesienia podatku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 19 grudnia 2016 r. – DW/Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra**

(Sprawa C-651/16)

(2017/C 086/13)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DW

Strona pozwana: Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra

Pytania prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 3 TUE i art. 45 ust. 1 i 2 TFUE należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one przepisy państwa członkowskiego, tego rodzaju jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które nie wykluczają z okresu 12 miesięcy branego pod uwagę dla celów obliczenia średniej podstawy składek służącej określeniu kwoty zasiłku macierzyńskiego, miesięcy, podczas których dana osoba pracowała dla instytucji Unii Europejskiej i była ubezpieczona w ramach wspólnego systemu ubezpieczenia Wspólnot Europejskich, mając na uwadze, że w owym okresie osoba ta nie była ubezpieczona w ramach łotewskiego systemu zabezpieczenia społecznego, i że jej dochody są zrównane z krajową średnią podstawą składek, co może znacznie obniżyć kwotę udzielanego jej zasiłku macierzyńskiego w porównaniu do ewentualnej kwoty zasiłku, którą mogłaby uzyskać, gdyby w okresie obliczenia nie pracowała w instytucji Unii Europejskiej, lecz była zatrudniona na Łotwie?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova, Rauf Emin Ogła Ahmedbekov/Zamestnik-predsedał na Dyrżawna agencija za bežancite

(Sprawa C-652/16)

(2017/C 086/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova, Rauf Emin Ogła Ahmedbekov

Strona przeciwna: Zamestnik-predsedał na Dyrżawna agencija za bežancite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z art. 78 ust. 1 i art. 78 ust. 2 lit. a), d) i f) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, motywu 12 i art. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE ⁽¹⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (ze zmianami), wynika, że określona w art. 33 ust. 2 lit. e) tej dyrektywy podstawa niedopuszczalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej stanowi normę o bezpośrednim skutku, od której stosowania nie mogą odstąpić państwa członkowskie, w tym poprzez stosowanie korzystniejszych przepisów prawa krajowego przewidujących rozpatrzenie pierwszego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w świetle tego, czy wnioskodawca spełnia w pierwszej kolejności przesłanki przyznania statusu uchodźcy i następnie przesłanki udzielenia ochrony uzupełniającej, zgodnie z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy?
- 2) Czy z art. 33 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2013/32/UE (ze zmianami), interpretowanego w związku z art. 7 ust. 3 i art. 2 lit. a), c) i g) oraz z motywem 60 tej dyrektywy wynika, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym niedopuszczalny jest wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony w imieniu pozostającego pod opieką małoletniego przez jego rodzica, gdy wniosek ten uzasadniono statusem dziecka będącego członkiem rodziny osoby, która złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej na tej podstawie, że ma status uchodźcy w rozumieniu art. 1 lit. A konwencji genewskiej?
- 3) Czy z art. 33 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2013/32/UE (ze zmianami), interpretowanego w związku z art. 7 ust. 1 i art. 2 lit. a), c) i g) oraz z motywem 60 tej dyrektywy wynika, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym niedopuszczalny jest wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony w imieniu osoby pełnoletniej, gdy wniosek ten uzasadniono w toku procedur przed właściwym organem administracyjnym jedynie statusem wnioskodawcy będącego członkiem rodziny osoby – która złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej na tej podstawie, że ma status uchodźcy w rozumieniu art. 1 lit. A konwencji genewskiej – a wnioskodawca ten nie ma prawa wykonywania działalności zawodowej w chwili złożenia wniosku?
- 4) Czy art. 4 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE ⁽²⁾ z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (ze zmianami) interpretowany w związku z motywem 36 tej dyrektywy wymaga, aby ocena istnienia uzasadnionej obawy przed prześladowaniem lub rzeczywistego ryzyka doznania poważnej krzywdy była oparta jedynie na faktach i okolicznościach związanych z wnioskodawcą[?].
- 5) Czy art. 4 dyrektywy 2011/95/UE (ze zmianami) interpretowany w związku z motywem 36 tej dyrektywy i art. 31 ust. 1 dyrektywy 2013/32/UE (ze zmianami) dopuszcza w państwie członkowskim orzecznictwo krajowych sądów, na mocy którego:
 - a) zobowiązano właściwy organ do rozpatrzenia w tym samym postępowaniu wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej członkom jednej rodziny, gdy wnioski te uzasadniono takimi samymi faktami, a w szczególności twierdzeniami, że wyłącznie jeden z członków rodziny ma status uchodźcy;

b) zobowiązano właściwy organ do zawieszenia postępowania dotyczącego wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej członkom jednej rodziny – którzy osobiście nie spełniają przesłanek do udzielenia takiej ochrony – do chwili zakończenia postępowania dotyczącego wniosku członka rodziny złożonego na tej podstawie, że osoba ta ma status uchodźcy w rozumieniu art. 1 lit. A konwencji genewskiej;

w tym, czy wskazane orzecznictwo sądów jest dopuszczalne ze względów związanych z nadrzędnym interesem dziecka, utrzymaniem jedności rodziny i ochroną prawa do życia prywatnego i rodzinnego, prawem do pozostania w państwie członkowskim do chwili rozpatrzenia wniosku, a także przy uwzględnieniu art. 7, 18 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, motywów 12 i 60 oraz art. 9 dyrektywy 2013/32, motywów 16, 18 i 36 oraz art. 23 dyrektywy 2011/95, motywów 9, 11 i 35 oraz art. 6 i 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE⁽³⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową?

- 6) Czy z motywów 16, 18 i 36 i art. 3 dyrektywy 2011/95/UE (ze zmianami) interpretowanych w związku z motywem 24 i art. 2 lit. d) i j), art. 13 i art. 23 ust. 1 i 2 tej dyrektywy wynika, że dopuszczają one krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym określone w art. 8 ust. 9 Zakon za ubežiszteto i bežancite (ustawy o azylu i uchodźcach), na podstawie którego uznaje się za uchodźców także członków rodziny cudzoziemca z udzielonym statusem uchodźcy w zakresie, w jakim jest to zgodne z ich osobistym statusem, a w prawie krajowym nie istnieją podstawy wykluczające udzielenie statusu uchodźcy?
- 7) Czy z tego co przewidziano w odniesieniu do powodów prześladowania w art. 10 dyrektywy 2011/95/UE (ze zmianami) wynika, że złożenie skargi do [Europejskiego] Trybunału Praw Człowieka przeciwko państwu pochodzenia osoby określa tę osobę jako należącą do szczególnej grupy społecznej w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. d) tej dyrektywy, czy też odpowiednio złożenie skargi należy uznać za opinię polityczną w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy?
- 8) Czy z art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE (ze zmianami) wynika, że w toku postępowania sądowego sąd jest zobowiązany do rozpatrzenia co do istoty zadeklarowanych nowych podstaw do udzielenia ochrony międzynarodowej, których nie wskazano w skardze do sądu wniesionej na decyzję w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej?
- 9) Czy z art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE (ze zmianami) wynika, że w postępowaniu sądowym dotyczącym zaskarżenia decyzji w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej sąd jest zobowiązany dokonać oceny dopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z art. 33 ust. 2 lit. e) tej dyrektywy w sytuacji, gdy w zaskarżonej decyzji dokonano oceny wniosku w świetle tego, czy wnioskodawca spełnia w pierwszej kolejności przesłanki przyznania statusu uchodźcy i następnie przesłanki udzielenia ochrony uzupełniającej, zgodnie z wymogiem określonym w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 96.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 21 grudnia 2016 r. – Finanzamt Dachau/Achim Kollroß**

(Sprawa C-660/16)

(2017/C 086/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Dachau

Strona pozwana: Achim Kollroß

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymogi dotyczące pewności spełnienia świadczenia jako warunku odliczenia podatku naliczonego od zaliczki w rozumieniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie Firin, C-107/13 ⁽¹⁾ należy określać wyłącznie obiektywnie czy też z punktu widzenia wpłacającego zaliczkę w świetle rozpoznawalnych dla niego okoliczności?
- 2) Czy państwa członkowskie – uwzględniając jednoczesne wystąpienie wymagalności podatku i powstanie prawa do odliczenia zgodnie z art. 167 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾ oraz przysługujące im zgodnie z art. 185 ust. 2 akapit drugi i zgodnie z art. 186 tej dyrektywy kompetencje regulacyjne – są uprawnione do uzależnienia korekty podatku i odliczenia podatku naliczonego w jednakowej mierze od zwrotu zaliczki?
- 3) Czy właściwy dla wpłacającego zaliczkę urząd skarbowy musi zwrócić podatek od wartości dodanej wpłacającemu zaliczkę, jeżeli nie może on otrzymać zwrotu zaliczki od odbiorcy zaliczki? Jeżeli tak, czy musi to nastąpić w postępowaniu w sprawie ustalenia podatku czy też wystarczy w tym względzie odrębne postępowanie oparte na względach słuszności?

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2014:151

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 21 grudnia 2016 r. – Finanzamt Göppingen/Erich Wirtl.**

(Sprawa C-661/16)

(2017/C 086/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Göppingen

Strona pozwana: Erich Wirtl

Pytania prejudycjalne

- 1) Zgodnie z wyrokiem TSUE z dnia 13 marca 2014 FIRIN, C-107/13 ⁽¹⁾ odliczenie z tytułu zapłaconej zaliczki nie jest możliwe, gdy okaże się, że w momencie zapłaty zaliczki wystąpienie zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego jest niepewne. Czy należy oceniać ten warunek według obiektywnej sytuacji faktycznej czy z zobiektywizowanego punktu widzenia wpłacającego zaliczkę?
- 2) Czy wyrok TSUE w sprawie FIRIN należy interpretować w ten sposób, że zgodnie z prawem Unii Europejskiej przesłanką korekty odliczenia dokonanego przez wpłacającego zaliczkę z faktury wystawionej na zapłatę zaliczki dotyczącej dostawy towarów, nie jest zwrot zapłaconej zaliczki, jeżeli dostawa nie została ostatecznie wykonana?

- 3) W wypadku udzielania na powyższe pytanie odpowiedzi twierdzącej, czy art. 186 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą 2006/112”) ⁽¹⁾, który upoważnia państwa członkowskie do wydania przepisów wykonawczych dotyczących korekty na podstawie art. 185 dyrektywy 2006/112, uprawnia państwo członkowskie Republikę Federalną Niemiec do ustalenia w swoim prawie krajowym, że dopiero wraz z zwrotem zaliczki dochodzi do obniżenia podstawy opodatkowania i w związku z tym obowiązek podatkowy dotyczący VAT i odliczenie podatku naliczonego podlegają korekcie w tym samym czasie i na tych samych warunkach?

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2014:151

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s.1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário
(Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugalia) w dniu 29 grudnia 2016 r. –
Imofloresmira — Investimentos Imobiliários, S.A./Autoridade Tributária e Aduaneira**

(Sprawa C-672/16)

(2017/C 086/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Investimentos Imobiliários, S.A.

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jeśli nieruchomość, mimo że nie jest zajmowana od co najmniej dwóch lat, jest wystawiona na rynku, czyli jest dostępna na rynku w celu najmu lub świadczenia usług typu office centre, i zostanie wykazane, że właściciel zamierza wynająć ją, poddając transakcję VAT, oraz dołożył niezbędnych starań, by zrealizować ten zamiar, uznanie, że nieruchomość ta „nie jest faktycznie używana do celów działalności gospodarczej” lub że „nie jest faktycznie używana w transakcjach opodatkowanych” zgodnie z przepisami art. 26 ust. 1 kodeksu VAT i art. 10 ust. 1 lit. b) zasad zrzeczenia się zwolnienia z VAT przy transakcjach dotyczących nieruchomości, przyjętych w drodze dekretu z mocą ustawy 21/2007 z dnia 29 stycznia, w poprzednich wersjach, a w konsekwencji uznanie, że pierwotnie dokonane odliczenie powinno podlegać korekcie, gdyż przekracza odliczenie, do którego był uprawniony podatnik, jest zgodne z art. 167, 168, 184, 185 i 187 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. ⁽¹⁾?
- 2) Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, w świetle prawidłowej wykładni art. 137, 167, 168, 184, 185 i 187 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. można nakazać dokonanie jednorazowej korekty dotyczącej całego objętego korektą okresu, który jeszcze nie upłynął, jak stanowią portugalskie przepisy w art. 10 ust. 1 lit. b) i c) zasad zrzeczenia się zwolnienia z VAT przy transakcjach dotyczących nieruchomości, przyjętych w drodze dekretu z mocą ustawy 21/2007 z dnia 29 stycznia, w poprzednich wersjach, w przypadku gdy nieruchomość pozostaje niezajęta od przeszło dwóch lat, lecz nadal jest wystawiona na rynku z zamiarem jej najmu (z możliwością zrzeczenia się) lub świadczenia usług (opodatkowanego), a w nadchodzących latach przewidywane jest jej używanie do celów opodatkowanej działalności dającej prawo do odliczenia?

- 3) Czy przepisy art. 2 ust. 2 lit. c) zasad zrzeczenia się zwolnienia z VAT, w związku z art. 10 ust. 1 lit. b) tych zasad, przyjętych w drodze dekretu z mocą ustawy 21/2007 z dnia 29 stycznia, uniemożliwiające podatnikowi VAT zrzeczenie się zwolnienia z VAT przy zawieraniu nowych umów najmu, po tym, jak dokonał jednorazowej korekty VAT, i naruszające system kolejnych odliczeń w okresie objętym korektą, są zgodne z art. 137, 167, 168 i 184 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r.?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 27 grudnia 2016 r. – CORPORATE COMPANIES s.r.o./Ministerstvo financí ČR

(Sprawa C-676/16)

(2017/C 086/18)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CORPORATE COMPANIES s.r.o.

Strona przeciwna: Ministerstvo financí ČR

Pytanie prejudycjalne

Czy zakresem zastosowania art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. c) w związku z art. 3 pkt 7) lit. a) dyrektywy 2005/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu są objęte osoby, które w ramach działalności gospodarczej sprzedają spółki wpisane już do rejestru spółek i utworzone w celu sprzedaży (tzw. spółki „ready-made”), a sprzedaż ta polega na zbyciu udziałów w sprzedawanej spółce zależnej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2005, L 309, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 33 de Madrid (Hiszpania) w dniu 29 grudnia 2016 r. – Montero Mateos/Agencia Madrileña de Atención Social de la Consejería de Políticas Sociales y Familia de la Comunidad Autónoma de Madrid

(Sprawa C-677/16)

(2017/C 086/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 33 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Montero Mateos

Strona pozwana: Agencia Madrileña de Atención Social de la Consejería de Políticas Sociales y Familia de la Comunidad Autónoma de Madrid

Pytania prejudycjalne

Czy klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), wprowadzonego do wspólnotowego porządku prawnego na mocy dyrektywy Rady 99/70/WE⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że rozwiązanie umowy o zastępstwo zawartej na czas określony w celu obsadzenia wakującego stanowiska pracy wskutek upływu okresu czasu, na jaki została ona zawarta między pracodawcą a pracownikiem stanowi obiektywny powód uzasadniający to, że ustawodawca krajowy nie przewiduje w takim przypadku żadnego odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy, podczas gdy w odniesieniu do porównywalnego pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony, z którym rozwiązano umowę z przyczyn obiektywnych przewidziane jest odszkodowanie obliczane jako równowartość wynagrodzenia za 20 dni pracy za każdy rok zatrudnienia?

⁽¹⁾ Dz.U. 1999, L 75, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 30 grudnia 2016 r. – A

(Sprawa C-679/16)

(2017/C 086/20)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus (naczelny sąd administracyjny)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A.

Druga strona postępowania: Espoon kaupungin sosiaali- ja terveystalutakunnan yksilöasioiden jaosto (komisja miasta Espoo ds. społecznych i zdrowia, wydział ds. indywidualnych)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy świadczenie, takie jak pomoc osobista przewidziana na podstawie ustawy o usługach dla osób niepełnosprawnych stanowi „świadczenie z tytułu choroby” w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004⁽¹⁾?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: czy ma miejsce ograniczenie prawa obywateli Unii, o którym mowa w art. 20 i 21 TFUE, do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, jeżeli przyznanie świadczenia takiego jak pomoc osobista na podstawie ustawy o osobach niepełnosprawnych za granicą, nie jest uregulowana odrębnie i przesłanki przyznania tego świadczenia są interpretowane w ten sposób, że pomoc osobista nie jest przyznawana w innym państwie członkowskim, w którym zainteresowany odbywa trzyletnie studia prowadzące do uzyskania dyplomu szkoły wyższej?
 - Czy dla oceny sprawy ma znaczenie fakt, że danej osobie może zostać przyznane w Finlandii, w innej gminie niż gmina zamieszkania, świadczenie takie jak pomoc osobista, jeżeli studiuje ona w innej fińskiej gminie?
 - Czy dla oceny sprawy z punktu widzenia prawa Unii mają znaczenie prawa wynikające z art. 19 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych?

- 3) Na wypadek, gdyby Trybunał stwierdził w odpowiedzi na drugie pytanie prejudycjalne, że wykładnia prawa krajowego, tak jak została ona dokonana w niniejszej sprawie, stanowi ograniczenie swobody przemieszczania się: czy takie ograniczenie może mimo to być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego, które wynikają z obowiązku gminy nadzorowania zapewniania pomocy osobistej, możliwości wyboru przez gminę odpowiednich warunków zapewniania pomocy osobistej oraz utrzymania spójności i skuteczności systemu pomocy osobistej na podstawie ustawy o usługach dla osób niepełnosprawnych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004 L 166, s.1 – wyd. spec. w j. polskim, rozdz. 5, t. 5, s.72 – 116)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 9 stycznia 2017 r. – Maria Tirkkonen

(Sprawa C-9/17)

(2017/C 086/21)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Maria Tirkkonen

Druga strona postępowania: Maaseutuvirasto

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE ⁽¹⁾ w sprawie zamówień publicznych należy dokonywać w taki sposób, że definicja „zamówień publicznych” obejmuje w rozumieniu tej dyrektywy system zamówień,

- poprzez który instytucja publiczna zamierza pozyskać na rynku usługi na z góry ograniczony okres, zawierając ze wszystkimi podmiotami gospodarczymi umowy na warunkach załączonego do ogłoszenia o przetargu projektu porozumienia ramowego, którzy spełniają ustalone szczegółowo w dokumentach przetargowych wymogi dotyczące kwalifikowalności oferenta i oferowanej usługi i zdadzą opisany w ogłoszeniu o przetargu egzamin, oraz
- do którego nie można już przystąpić w trakcie okresu obowiązywania umowy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 13 stycznia 2017 r. – Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp./Rajavartiolaitos

(Sprawa C-15/17)

(2017/C 086/22)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp.

Druga strona postępowania: Rajavartioliitos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrażenie „wybrzeże lub interesy związane z wybrzeżem” w art. 220 ust. 6 konwencji o prawie morza, względnie wyrażenie „wybrzeże lub związane z tym interesy” w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35/WE⁽¹⁾ należy interpretować w oparciu o definicję „wybrzeża lub interesów związanych” zawartą w art. II pkt 4 międzynarodowej konwencji z 1969 r. dotyczącej interwencji na morzu pełnym w razie zanieczyszczenia olejami?
- 2) Zgodnie z definicją w art. II pkt 4 lit. c) wymienionej w pierwszym pytaniu prejudycjalnym konwencji z 1969 r. „interesy związane” oznaczają m.in. dobre warunki bytowe obszaru nadbrzeżnego łącznie z ochroną żywych zasobów morskich, fauny i flory. Czy postanowienie to obowiązuje również w odniesieniu do zachowania zasobów żywych, a także fauny i flory w wyłącznej strefie ekonomicznej, czy też to postanowienie konwencji dotyczy tylko zapewnienia interesów obszaru wybrzeża?
- 3) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź przecząca: Co oznaczają wyrażenia „wybrzeże lub interesy związane z wybrzeżem” w art. 220 ust. 6 konwencji o prawie morza względnie „wybrzeże lub związane z tym interesy” w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35/WE?
- 4) Co oznacza wyrażenie „zasoby morza terytorialnego lub wyłącznej strefy ekonomicznej” w rozumieniu art. 220 ust. 6 konwencji o prawie morza i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35/WE? Czy w przypadku zasobów żywych chodzi tylko o gatunki użytkowe, czy podlegają pod nie także współzysujące z gatunkami użytkowymi lub zależne od nich gatunki w rozumieniu art. 61 ust. 4 konwencji o prawie morza, takie jak przykładowo gatunki roślin i zwierząt, które wykorzystywane są jako pożywienie przez gatunki użytkowe?
- 5) Jak należy definiować wyrażenie „powodujący zagrożenie” zawarte w art. 220 ust. 6 konwencji o prawie morza i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35/WE? Czy spowodowanie zagrożenia należy definiować na podstawie pojęcia abstrakcyjnego bądź konkretnego zagrożenia, czy też w inny sposób?
- 6) Czy dokonując oceny przewidzianych w art. 220 ust. 6 konwencji o prawie morza i w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35/WE przesłanek uprawnienia państwa nadbrzeżnego, należy wychodzić z założenia, że spowodowane lub grożące poważne szkody stanowią poważniejsze następstwo niż spowodowane lub grożące zanieczyszczenie środowiska morskiego w rozumieniu art. 220 ust. 5? Jak należy definiować poważne zanieczyszczenie środowiska morskiego i jak należy je uwzględnić przy ocenie spowodowanych lub grożących poważnych szkód?
- 7) Jakie okoliczności należy uwzględnić przy ocenie poważnego charakteru spowodowanych lub grożących szkód? Czy przy ocenie należy np. uwzględnić czas trwania i rozległość geograficzną niekorzystnych skutków, które okazują się szkodami? Jeżeli tak, to jak należy oceniać czas trwania i rozmiar szkód?
- 8) Dyrektywa 2005/35/WE jest dyrektywą określającą minimalne wymogi i nie stanowi przeszkody dla podejmowania przez państwa członkowskie bardziej rygorystycznych środków w przypadkach zanieczyszczenia obszarów morskich przez statki, w zgodzie z prawem międzynarodowym (art. 2). Czy możliwość zastosowania bardziej rygorystycznych uregulowań dotyczy także art. 7 ust. 2 dyrektywy, w którym uregulowane jest uprawnienie państwa nadbrzeżnego do podjęcia działań w stosunku do przepływającego statku?
- 9) Czy w ramach wykładni określonych w art. 220 ust. 6 konwencji o prawie morza i w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35/WE przesłanek uprawnienia państwa członkowskiego można uwzględnić szczególne okoliczności geograficzne i ekologiczne oraz wrażliwość obszaru Morza Bałtyckiego?

- 10) Czy „wyraźne, obiektywne dowody” w rozumieniu art. 220 ust. 6 konwencji o prawie morza i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35/WE oznaczają, że poza dowodem, iż statek popełnił naruszenia, o których mowa w wymienionych przepisach, wymagany jest także dowód dotyczący skutków zrzutu? Jakiego dowodu należy wymagać na to, iż wybrzeżu lub związanym z nim interesom albo zasobom morza terytorialnego lub wyłącznej strefie ekonomicznej – przykładowo zasobom ptactwa i ryb oraz środowisku morskemu w tym obszarze – grożą poważne szkody? Czy wymóg wyraźnych, obiektywnych dowodów oznacza, że na przykład ocena negatywnego oddziaływania zrzuconego oleju na środowisko morskie musi być zawsze oparta na konkretnych badaniach i opracowaniach dotyczących oddziaływania zaistniałego zrzutu oleju?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa (Dz.U. 2005, L 255, s. 1), w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2009 r. (Dz.U. 2009, L 280, s. 52).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 19 stycznia 2017 r. – Tietosuojavaltuutettu

(Sprawa C-25/17)

(2017/C 086/23)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus (najwyższy sąd administracyjny)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Tietosuojavaltuutettu (generalny inspektor ochrony danych osobowych)

Druga strona postępowania: Jehovan todistajat -uskonnollinen yhdyskunta (wspólnota religijna Świadków Jehowy)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przewidziane w art. 3 ust. 2 dyrektywy o ochronie danych⁽¹⁾ wyjątki dotyczące zakresu stosowania tej dyrektywy powinny być interpretowane w ten sposób, że dokonywane przez członków wspólnoty religijnej zbieranie i inne przetwarzanie danych osobowych mające miejsce w związku z działalnością kaznodziejską realizowaną poprzez odwiedzanie kolejnych gospodarstw domowych nie jest objęte zakresem stosowania tej dyrektywy? Jakie znaczenie dla oceny możliwości stosowania tej dyrektywy ma z jednej strony okoliczność, że działalność kaznodziejska, w ramach której zbierane są te dane, jest organizowana przez wspólnotę religijną i jej zbory, a z drugiej strony, że stanowi ona jednocześnie indywidualną praktykę religijną członków wspólnoty religijnej?
- 2) Czy definicja pojęcia „zbioru danych” zawarta w art. 2 lit. c) dyrektywy o ochronie danych powinna być, uwzględniając motyw 26 i 27 tej dyrektywy, interpretowana w ten sposób, że całość danych osobowych, które nie są zbierane w sposób zautomatyzowany w związku z opisaną powyżej działalnością kaznodziejską realizowaną poprzez odwiedzanie kolejnych gospodarstw domowych (nazwisko i adres oraz inne możliwe dane i charakterystyki dotyczące osoby),
 - a) nie stanowi takiego zbioru danych z tego powodu, że kartoteki lub rejestry lub też inne systemy porządkujące służące wyszukiwaniu nie są wyraźnie objęte definicją zawartą w fińskiej ustawie o danych osobowych, lub
 - b) stanowi taki zbiór danych z tego powodu, że z danych tych, uwzględniając ich przeznaczenie, w rzeczywistości łatwo i bez nadmiernych kosztów mogą zostać uzyskane informacje potrzebne do dalszego wykorzystania, tak jak jest to przewidziane w fińskiej ustawie o danych osobowych?

- 3) Czy zwrot „który samodzielnie lub wspólnie z innymi podmiotami określa cele i sposoby przetwarzania danych” zawarty w art. 2 lit. d) dyrektywy o ochronie danych należy interpretować w ten sposób, że wspólnota religijna, która organizuje działania, w ramach których zbierane są dane osobowe (między innymi przez podział obszarów aktywności osób prowadzących działalność kaznodziejską, przez obserwację działalności kaznodziejskiej oraz utrzymywanie rejestrów z osobami niezyczącymi sobie wizyt głosicieli) w odniesieniu do tej działalności jej członków może być uznana za administratora danych, chociaż wspólnota religijna wskazuje, że jedynie poszczególni głosiciele mają dostęp do zgromadzonych informacji?
- 4) Czy wskazany art. 2 lit. d) powinien być interpretowany w ten sposób, że wspólnota religijna może być jedynie wówczas uznana za administratora danych, gdy stosuje inne szczególne środki, jak zlecenia lub pisemne instrukcje, za pomocą których kieruje zbieraniem danych, czy też wystarczy, że wspólnota religijna odgrywa faktyczną rolę w kierowaniu działaniami swoich członków?

Udzielenie odpowiedzi na pytanie trzecie i czwarte jest jedynie wówczas konieczne, gdy ze względu na odpowiedzi na pytanie pierwsze i drugie należy stosować dyrektywę. Udzielenie odpowiedzi na pytanie czwarte jest jedynie wówczas konieczne, gdy z uwagi na odpowiedź na pytanie trzecie nie można wykluczyć stosowania art. 2 lit. d) dyrektywy do wspólnoty religijnej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. 1995, L 281, s. 31).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okrajno Sodišče Pliberk
(Austria) w dniu 23 stycznia 2017 r. – Čepelnik d.o.o./Michael Vavti**

(Sprawa C-33/17)

(2017/C 086/24)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Okrajno Sodišče Pliberk

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Čepelnik d.o.o.

Strona pozwana: Michael Vavti

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniającą rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwu członkowskiemu zobowiązania zleceniodawcy krajowego do wstrzymania płatności i do zapłaty zabezpieczenia w wysokości niewypłaconego wynagrodzenia za wykonane dzieło, jeżeli wstrzymanie płatności i zapłata zabezpieczenia służy wyłącznie zabezpieczeniu ewentualnej kary pieniężnej, która może być nałożona dopiero w osobnym postępowaniu prowadzonym przeciwko usługodawcy z siedzibą w innym państwie członkowskim?

W przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie:

- a) Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniającą rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwu członkowskiemu zobowiązania zleceniodawcy krajowego do wstrzymania płatności i do zapłaty zabezpieczenia w wysokości niewypłaconego wynagrodzenia za wykonane dzieło, jeżeli usługodawcy z siedzibą w innym państwie członkowskim UE, przeciwko któremu wymierzono karę grzywny, nie przysługuje w postępowaniu o zapłatę zabezpieczenia środek prawny przeciwko nałożeniu zabezpieczenia, a odwołanie zleceniodawcy krajowego od tej decyzji nie ma skutku zawieszającego?
- b) Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniającą rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwu członkowskiemu zobowiązania zleceniodawcy krajowego do wstrzymania płatności i do zapłaty zabezpieczenia w wysokości niewypłaconego wynagrodzenia za wykonane dzieło tylko dlatego, że usługodawca ma siedzibę w innym państwie członkowskim Unii?
- c) Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 2014/67/UE z 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniającą rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwu członkowskiemu zobowiązania zleceniodawcy krajowego do wstrzymania płatności i do zapłaty zabezpieczenia w wysokości niewypłaconego wynagrodzenia za wykonane dzieło, mimo że nie jest ono jeszcze wymagalne, a wysokość ostatecznego wynagrodzenia za wykonane dzieło w związku z należnościami wzajemnymi i prawem zatrzymania nie została jeszcze ustalona?

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) – Zjednoczone Królestwo) – The Queen, na wniosek Prospector Offshore Drilling SA i in./Her Majesty's Treasury; Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-72/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/25)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 18.4.2016.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 6 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – Riksåklagaren/Zenon Robert Akarsar

(Sprawa C-148/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/26)

Język postępowania: szwedzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 17.5.2016.

Postanowienie Prezesa pierwszej izby Trybunału z dnia 6 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – postępowanie wszczęte przez Starptautiskā lidosta „Rīga” VAS, przy udziale Konkurences padome

(Sprawa C-159/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/27)

Język postępowania: łotewski

Prezes pierwszej izby Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 25 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien – Austria) – RMF Financial Holdings Sàrl/Heta Asset Resolution AG

(Sprawa C-282/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/28)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 314 z 29.8.2016.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – FMS Wertmanagement AöR/Heta Asset Resolution AG

(Sprawa C-394/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/29)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 419 z 14.11.2016.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 18 stycznia 2016 r. – Andersen/Komisja

(Sprawa T-92/11 RENV) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Transport kolejowy — Pomoc przyznana przez władze duńskie na rzecz przedsiębiorstwa publicznego Danske Statsbaner — Umowy o świadczenie usług publicznych w zakresie kolejowego transportu pasażerów między Kopenhagą a Ystad — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym pod pewnymi warunkami — Stosowanie przepisów prawa materialnego w czasie — Usługa w ogólnym interesie gospodarczym — Oczywisty błąd w ocenie)

(2017/C 086/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jørgen Andersen (Ballerup, Dania) (przedstawiciele: J. Rivas Andrés i M.I. Rantou, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciele: C. Thorning, pełnomocnik, wspierany przez adwokata R. Holdgaard) oraz Danske Statsbaner (DSB) (Kopenhaga, Dania) (przedstawiciel: adwokat M. Honoré)

Interwent popierający stronę skarżącą: Dansk Tog (Kopenhaga, Dania) (przedstawiciele: adwokaci G. van de Walle de Ghelcke, J. Rivas Andrés i F. Nissen Morten)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE zmierzające do stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji 2011/3/UE z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie umów o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu zawartych pomiędzy duńskim ministerstwem transportu a Danske Statsbaner [pomoc państwa C 41/08 (ex NN 35/08)] (Dz.U. 2011, L 7, s. 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 akapit drugi decyzji Komisji 2011/3/UE z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie umów o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu zawartych pomiędzy duńskim ministerstwem transportu a Danske Statsbaner [pomoc państwa C 41/08 (ex NN 35/08)] w zakresie, w jakim dotyczy płatności z dnia 21 grudnia 2009 r.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Jørgen Andersen, Komisja Europejska, Dansk Tog, Królestwo Danii i Danske Statsbaner (DSB) pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Wyrok Sądu z dnia 3 lutego 2017 r. – Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe/Komisja

(Sprawa T-646/13) ⁽¹⁾

[Prawo instytucjonalne — Europejska inicjatywa obywatelska — Ochrona mniejszości narodowych i językowych oraz wzmocnienie różnorodności kulturowej i językowej w Unii — Odmowa rejestracji — Oczywisty brak uprawnień ustawodawczych Komisji — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 4 ust. 2 lit. b) i art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 211/2011]

(2017/C 086/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bürgerausschuss für die Bürgerinitiative Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe (przedstawiciele: początkowo adwokaci E. Johansson, J. Lund i C. Lund, następnie adwokaci E. Johansson i T. Hieber)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Krämer, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Węgry (przedstawiciele: M. Fehér, A. Pálfi i G. Szima, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik) i Rumunia (przedstawiciele: R. Radu, R. Hațieganu, D. Bulancea i A. Wellman, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2013) 5969 final z dnia 13 września 2013 r., odmawiającej rejestracji proponowanej europejskiej inicjatywy obywatelskiej zatytułowanej „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe”.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2013) 5969 final z dnia 13 września 2013 r., odmawiającej rejestracji proponowanej europejskiej inicjatywy obywatelskiej zatytułowanej „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe”.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Bürgerausschuss für die Bürgerinitiative Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe.
- 3) Węgry, Republika Słowacka i Rumunia pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 14.4.2014.

Wyrok Sądu z dnia 3 lutego 2017 r. – Kessel medintim/EUIPO – Janssen Cilag (Premeno)

(Sprawa T-509/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskie — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Premeno — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy Pramino — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Decyzja wydana w wyniku stwierdzenia przez Sąd nieważności wcześniej wydanej decyzji — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 086/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kessel medintim GmbH (Mörfelden-Walldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Jacob i U. Staudenmaier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Janssen Cilag GmbH (Neuss, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Wenz)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 lipca 2015 r. (sprawa R 349/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Janssen-Cilag a Kessel medintim.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Kessel medintim GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 354 z 26.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. – Bodegas Vega Sicilia/EUIPO (TEMPOS VEGA SICILIA)

(Sprawa T-696/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TEMPOS VEGA SICILIA — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Znak towarowy wina, który zawiera oznaczenia geograficzne — Artykuł 7 ust. 1 lit. j) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 086/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bodegas Vega Sicilia, SA (Valbuena de Duero, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat S. Alonso Maruri)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przetawiciele: A. Muñiz Rodríguez i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 września 2015 r. (sprawa R 285/2015-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego TEMPOS VEGA SICILIA jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bodegas Vega Sicilia, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. – Mast-Jägermeister/EUIPO (Kubki)**(Sprawa T-16/16) ⁽¹⁾**

[Wzór wspólnotowy — Zgłoszenie wzorów wspólnotowych przedstawiających kubki — Pojęcie „przedstawienia umożliwiającego odtwarzanie” — Niedokładność przedstawienia w odniesieniu do zakresu żądanej ochrony — Odmowa usunięcia nieprawidłowości — Odmowa przyznania daty zgłoszenia — Artykuły 36 i 46 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Artykuł 4 ust. 1 lit. e) i art. 10 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 2245/2002]

(2017/C 086/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mast-Jägermeister SE (Wolfenbüttel, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H.P. Schrammek, C. Drzymalla, S. Risthaus i J. Engberding)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 listopada 2015 r. (sprawa R 1842/2015-3), dotyczącą zgłoszeń kubków jako wzorów wspólnotowych.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Mast-Jägermeister SE zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 7.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. – International Gaming Projects/EUIPO – adp Gauselmann (TRIPLE EVOLUTION)**(Sprawa T-82/16) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TRIPLE EVOLUTION — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Evolution — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 086/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: International Gaming Projects Ltd (Qormi, Malta) (przedstawiciele: początkowo adwokaci M. Garayalde Niño i A. Alpera Plazas, następnie M. Garayalde Niño)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Bonne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: adp Gauselmann GmbH (Espelkamp, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Koch Moreno)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 grudnia 2015 r. (sprawa R 0725/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między adp Gauselmann a International Gaming Projects.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) International Gaming Projects Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 18.4.2016.

Wyrok Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. – zero/EUIPO – Hemming (ZIRO)

(Sprawa T-106/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ZIRO — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy zero — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 086/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: zero Holding GmbH & Co. KG (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Nentwig)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Vuijst i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO był również: Oliver Hemming (Cadbury, Zjednoczone Królestwo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 stycznia 2016 r. (sprawa R 71/2015-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między zero Holding a O. Hemmingiem.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 12 stycznia 2016 r. (sprawa R 71/2015-5).
- 2) EUIPO zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 17.5.2016.

**Odwołanie wniesione w dniu 24 listopada 2016 r. przez Valérię Annę Gyarmathy od wyroku
wydanego w dniu 5 marca 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-97/13,
Gyarmathy/FRA**

(Sprawa T-196/15 P)

(2017/C 086/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Valéria Anna Gyarmathy (Győr, Węgry) (przedstawiciel: adwokat A. Cech)

Druga strona postępowania: Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA)

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przeinaczenia dowodów i istotnej nieprawidłowości przy faktycznej ocenie przez Sąd ds. Służby Publicznej kwestii naruszenia warunków ogłoszenia o naborze.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Sąd ds. Służby Publicznej – niezgodnie z prawem skarżącej do rzetelnego procesu określonym w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – nie uzasadnił wydanego wyroku w sposób właściwy w odniesieniu do kwestii wynikających z postępowania w sprawie naboru.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Sąd ds. Służby Publicznej nie przyjął innych środków proceduralnych, które umożliwiłyby skarżącej wykazanie zarzutów dotyczących braku bezstronności, obiektywizmu lub niezależności postępowania w sprawie naboru.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Sąd ds. Służby Publicznej naruszył prawo, stwierdzając niedopuszczalność zarzutu skarżącej w pierwszej instancji dotyczącego objęcia rozpatrywanego stanowiska, ponieważ zarzut ten nie został podniesiony w ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Sąd ds. Służby Publicznej naruszył prawo, stwierdzając niedopuszczalność zarzutu skarżącej w pierwszej instancji dotyczącego nieprawidłowego składu komisji rekrutacyjnej oraz naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na płeć, ponieważ nie został on podniesiony w ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi i nie jest ściśle związany z zarzutami zażalenia (zasada zgodności).

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2016 r. – Miserini Johansson/EBI

(Sprawa T-870/16)

(2017/C 086/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Virna Miserini Johansson (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat A. Senes)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (EBI)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem głównym:
 - stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 25 stycznia 2016 r.;
 - nakazanie przywrócenia przez EBI pełnych praw płacowych skarżącej wraz ze wszystkimi dodatkami, w tym pełnych praw emerytalnych i składek na dobrowolny dodatkowy system emerytalny (OSPS);
 - nakazanie EBI zwrotu kwoty odpowiadającej utracie wynagrodzenia (wstępnie oszacowanej na 24 000 EUR na dzień 31 grudnia 2016 r.);
 - nakazanie, aby EBI naliczył z mocą wsteczną pełne uprawnienia emerytalne skarżącej i składki na OSPS, ze skutkiem od dnia 1 lutego 2016 r.;
 - zasądzenie od EBI na rzecz skarżącej zadośćuczynienia za doznaną przez nią krzywdę, wstępnie oszacowanego na 5 000 EUR;
 - obciążenie EBI kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami pomocy prawnej i kosztami opinii biegłych (jeśli zajdzie taka konieczność).
- pomocniczo:
 - zasądzenie od EBI odszkodowania za szkodę, jaką skarżąca poniosła z uwagi na utratę jej pełni praw płacowych poprzez wypłacenie jej kwoty odpowiadającej szkodzie, która na dzień 31 grudnia 2016 r. została wstępnie oszacowana na 24 000 EUR;
 - wyznaczenie biegłego w celu ustalenia dokładnej kwoty powyższych roszczeń, praw emerytalnych i składek na OSPS ze skutkiem od 1 lutego 2016 r.;
 - nakazanie EBI zwrotu kosztów leczenia i kosztów konsultacji psychologicznych, które są związane z problemami zdrowotnymi powstałymi ze względu na doznany przez skarżącą ciężki stres, a które to koszty nie są zwracane przez system ubezpieczeń zdrowotnych EBI;
 - zasądzenie od EBI zadośćuczynienia na rzecz skarżącej za doznaną przez nią krzywdę, szacowaną na 5 000 EUR, z pomocą wyznaczonego przez Sąd biegłego, jeżeli Sąd stwierdzi taką konieczność, w celu ustalenia dokładnej kwoty;
 - obciążenie EBI kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami pomocy prawnej i kosztami opinii biegłych (jeśli zajdzie taka konieczność).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia przez EBI jej praw podstawowych, gwarantowanych na mocy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w obszarze ochrony praw podstawowych ((w szczególności wyrok z dnia 13 grudnia 1979 r., Hauer/Rheinland-Pfalz, C-44/79, EU:C:1979:290).

Skarżąca twierdzi, że EBI naruszył wobec niej obowiązek staranności w odniesieniu do jej stanu zdrowia i zagrożeń, na które narażono jej stan zdrowia. Ponadto, skarżąca nie została prawidłowo poinformowana o procedurach postępowania w odniesieniu do dowodu na chorobę zawodową. Skarżąca utrzymuje w każdym razie, że choroba, na którą cierpi została uznana za mającą podłoże zawodowe według opinii lekarskiej i że dostarczyła EBI wszystkie istotne dokumenty umożliwiające ocenę, jaką należy przeprowadzić. Żadne dalsze kroki proceduralne z jej strony nie są wymagane a EBI powinien niezwłocznie zaspokoić jej żądania.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2017 r. – LA Superquimica/EUIPO – D-Tack (D-TACK)**(Sprawa T-24/17)**

(2017/C 086/39)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* LA Superquimica, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Canela)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* D-Tack GmbH (Hüttlingen, Niemcy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający:* D-Tack GmbH*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „D-TACK” – zgłoszenie nr 9 650 847*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 listopada 2016 r. w sprawie R 1983/2015-4**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO z dnia 15 listopada 2016 r.;
- obciążenie EUIPO i interwenientów kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza nie uwzględniła przedstawionych przez skarżącą wydruków z bazy danych Sitadex dotyczących hiszpańskich znaków towarowych nr 2515958, 2516679, 2542249, 2591412 i 2668711;
- Izba Odwoławcza nie uwzględniła przedstawionego przez skarżącą dowodu rzeczywistego używania.

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2017 r. – Habermas/EUIPO – Here Global (h)**(Sprawa T-40/17)**

(2017/C 086/40)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Habermas GmbH AG (Bad Rodach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Blumenröder, H. Gauß i E. Bertram)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Here Global BV (Eindhoven, Niderlandy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „h” – zgłoszenie nr 12 833 141

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 października 2016 r. w sprawie R 53/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) oraz art. 41 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasad prawnych, które należy uwzględnić przy dokonywaniu wykładni rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 135 § 4 regulaminu postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2017 r. – Polska przeciwko Komisji
(Sprawa T-51/17)
(2017/C 086/41)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/2018 z dnia 15 listopada 2016 r. (notyfikowanej jako dokument nr C(2016) 7232) wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz. Urz. UE 2016, L 312, s. 26), w części wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej kwoty 38 984 850,50 EUR oraz 76 816 098,12 EUR, wydatkowane przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską.
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 52 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013⁽¹⁾ poprzez zastosowanie korekty finansowej w oparciu o błędne ustalenia faktyczne i błędną wykładnię prawa, pomimo, że wydatki zostały dokonane przez Rzeczpospolitą Polską zgodnie z przepisami unijnymi.

- Kwoty wyłączone z finansowania unijnego na mocy zaskarżonej decyzji zostały wydatkowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007⁽²⁾ i rozporządzeniem wykonawczym Komisji 543/2011⁽³⁾ a zatem nie było podstaw do wyłączenia tych kwot z finansowania.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr (UE) 1306/2013 przez zastosowanie korekty ryczałtowej w wysokości rażąco nadmiernej w stosunku do ryzyka ewentualnej straty finansowej dla budżetu Unii.
- Zastosowana przez Komisję korekta ryczałtowa na poziomie 25 % jest zbyt wysoka i przekracza ewentualną maksymalną stratę, jaką mógłby ponieść Fundusz. Ponadto strona skarżąca odwołuje się do wytycznych nr VI/5330/97 w sprawie szacowania skutków finansowych i wskazuje, że spełniła wszystkie opisane w ww. wytycznych warunki do zastosowania przez Komisję niższej stopy lub niestosowania korekty.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 52 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 przez naliczenie korekty ryczałtowej w odniesieniu do wydatków poniesionych wcześniej niż 24 miesiące przed powiadomieniem na piśmie państwa członkowskiego przez Komisję o wynikach kontroli.
- Zgodnie z art. 52 ust. 4 lit. a) ww. rozporządzenia odmowa finansowania nie może dotyczyć wydatków dokonanych więcej niż 24 miesiące przed powiadomieniem na piśmie państwa członkowskiego przez Komisję o wynikach kontroli.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, str. 549).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (Dz.U. 2007, L 299, str. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz sektora przetworzonych owoców i warzyw (Dz.U. 2011, L 157, str. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2017 r. – Westbrae Natural/EUIPO – Kaufland Warenhandel
(COCONUT DREAM)**

(Sprawa T-65/17)

(2017/C 086/42)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Westbrae Natural, Inc. (Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: D. McFarland, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Kaufland Warenhandel GmbH & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „COCONUT DREAM” – zgłoszenie nr 13 599 501

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 listopada 2016 r. w sprawie R 182/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie pokrycia kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Postanowienie Sądu z dnia 2 lutego 2017 r. – Adama Agriculture i Adama France/Komisja

(Sprawa T-476/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/43)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 31.10.2016.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL